

Чичо Борисъ стана, дигна Мирча на ржце и тръгна съ него къмъ гостната стая.

— После, рече той, дошълъ ангелътъ при башата и майката на Мирча. Обадилъ имъ какво рекълъ Господь. А тѣ отвърнали: „Вѣрно е, много е немирень Мирчо. И чинии чупи, и камъни хвърля, и книги кжса. Вѣрно е, че макаръ да му забранихме, той се промъкна въ стаята на болната си майка. Но той стори това отъ обичъ къмъ майка си. Пъкъ и той ни е едничко дете. Ний го обичаме повече отъ всичко на свѣта. Затова му прощаваме. Той ще се поправи. Като чулъ това дѣдо Господь, дигналъ ржка и благословилъ дрѣвцето. А то порастнало тройно и четворно. Покрило се съ сребърни и златни нишки, па литнало. И кацнало право въ Мирчовата кжша.

Като рече това, чичо Борисъ отвори вратата на гостната. Срѣдъ стаята блещѣше едно голѣмо коледно дърво, съ запалени свѣщи, съ орѣхи и бонбони по клонитѣ, и съ много играчки подъ тѣхъ. До дървото стоеха Мирчовата майка и Мирчовиятъ татко, и усмихнати протѣгнаха ржце къмъ Мирча.

Димитъръ Шишмановъ.

ДѢДО КОЛЕДА.

Кольо, Милке, Гошо, Ваньо,
Бързайте на двора всички!
Нищо че е вѣнъ студено,
Нищо че не пѣятъ птички.

Снѣженъ старецъ да направимъ
До голѣмата ограда,
Съсъ брада и съсъ мустаци,
Дълги колкото на дѣда.

И полека на ухото
Да му кажемъ по редъ всички

Кой какъвъ подаръкъ иска,
Кой каквото най-обича.

Нали коледа е утре?
Той ношесъ ще оживѣе.
Дѣдо Господь ще му духне
И той съ гласъ ще се засмѣе.

И ще влѣзе тайно въ кжши
Безъ вратитѣ да разтваря,
И за всѣки ще остави
Чуденъ коледенъ подаръкъ.

Емилъ Кораловъ.